

« înapoi tipărește

Joi, 13 Decembrie 2012

Frăția bancherilor care decide soarta lumii

de CRISTIAN CAMPEANU

Cele mai importante decizii privind soarta economiei mondiale se iau într-un cerc restrâns de bancheri care se întâlnesc o dată la două luni, la Basel, pentru a coordona politicile monetare ale celor mai mari bănci centrale ale lumii.

În mod remarcabil, cei mai importanți membri ai acestui conclave, în frunte cu președinții Fed, Ben Bernanke, și BCE, Mario Draghi, provin de la Massachusetts Institute of Technology. Soluțiile lor, scrie Wall Street Journal, sunt un experiment ale cărui rezultate nu le cunosc nici măcar autorii lui.

Cel mai important ziar de specialitate, The Wall Street Journal, este numit adesea „Biblia lumii financiare”. Era mai mult decât adecvat, așadar, ca WSJ să pătrundă în „Sânta Sfințelor” sistemului financiar mondial, Banca Reglementelor Internaționale (BIS), cu sediul la Basel, în Elveția. Aici, din două în două luni, 18 șefi de bănci centrale se întâlnesc, într-o duminică, la etajul al 18-lea al clădirii BIS, pentru o cină prelungită, într-o sală decorată de firma Herzog&De Meuron, aceeași care a proiectat „Cuibul de pasăre”, bazinul olimpic al Jocurilor de la Beijing. Pereții albi sunt decorați cu orhidee albe, iar tavanul este negru. Participanții au locuri prestabilite la o masă rotundă, dar toți au vedere panoramică asupra lumii care se întinde la picioarele lor. În total, țările pe care le reprezintă produc 51.000 miliarde de dolari anual, trei sferturi din producția economică globală.

Printre ei se află președintele și guvernatorul Federal Reserve, Ben Bernanke, și Jeremy Stein, guvernatorul Băncii Angliei, Mervyn King, președintele Băncii Centrale Europene, Mario Draghi, sau șefii băncilor centrale din Japonia, China ori Brazilia. La cină nu este admis personal auxiliar, nu se fac înregistrări, nu se iau notițe și nu se alcătuiesc minute, iar după aceea nu se difuzează comunicate de presă. Ce se decide în intervalul celor trei ore rămâne acolo. A doua zi, grupul celor 18 - cunoscuți sub numele mai degrabă anost de Comitetul Economic Consultativ - participă la o reuniune extinsă împreună cu șefii altor bănci centrale, care se desfășoară la un etaj inferior. La aceste reuniuni participă de multe ori Stanley Fischer, fost profesor de economie la Massachusetts Institute of Technology și guvernator al Băncii Naționale a Israelului.

Wall Street Journal a descoperit că Fischer i-a fost coordonator al dizertației de doctorat lui Ben Bernanke și că, printr-un accident al istoriei, toate numele amintite mai sus sunt legate de MIT, fie că au studiat, fie că au predat la vestita universitate americană. WSJ îl numește grupul „inginerilor”. Termenul nu se referă numai la faptul că membrii grupului sunt legați de MIT, ci și la convingerea comună că intervenția guvernamentală poate preveni declinul piețelor și îndrepta imperfecțiunile acestora. În virtutea acestei convingeri, de la declanșarea crizei financiare globale, acești oameni au fost în măsură să determine instituțiile pe care le conduc să pompeze mii de miliarde de dolari în sistemul financiar mondial - 11.000 de miliarde din 2007 până acum - investind masiv în titluri de stat, ipoteci și oferind cu generozitate împrumuturi pentru companiile private. Confruntate cu indecizia guvernelor care nu știu, nu pot sau, din motive ideologice, nu vor să adopte politici fiscale de echilibrare a balanței de venituri și cheltuieli, bancherii și-au asumat rolul de a ocoli guvernele și de a urma propria cale, indiferent de politicieni.

Dar în felul acesta, scrie WSJ, nu numai că bancherii au scurtcircuitat procesele politice, dar s-au angajat într-un experiment de inginerie socială ale cărui rezultate nu le pot prevedea nici ei înșiși. Bancherii se bazează pe modele și simulări matematice testate în laboratoarele MIT, dar niciodată testate în lumea reală. WSJ citează în acest sens mai mulți specialiști în finanțe, care atrag atenția că această inundare a piețelor cu bani, în loc să ducă la reducerea șomajului, poate, tot atât de bine, să ducă la o spirală inflaționistă mondială necontrolabilă și la o nouă criză financiară.

Un alt efect nedorit al acestui experiment este însă politic. Susținerea piețelor financiare și diminuarea costurilor creditelor le oferă guvernelor un alibi pentru a amâna la nesfârșit deciziile politice - uneori dureroase - de a rezolva probleme cu costuri politice mari, cum ar fi reducerea deficitelor. După cum declară chiar șeful departamentului monetar al BIS, Stephen Cecchetti, „băncile centrale nu pot rezolva problemele structurale ale economiei”. Nu pot, dar, în lipsa unor politici guvernamentale responsabile, încearcă și nimeni nu știe cu ce rezultat.

 tipărește

Găsești acest articol aici: <http://www.romanalibera.ro/index.php?section=articol&screen=print&id=287220&page=0&order=0&redactie=0>

[Newsletter](#) | [Mobil](#) | [RSS](#) | [Abonamente](#) | [Publicitate](#) | [Contact](#) | [Syndication](#) | [News Alert](#) | [Harta site](#) | [Back to top](#)

MEDIEN
HOLDING

MODISTA.ro

